

BUTLLETÍ · MENSUAL · DEL · GRUP · EXCURSIONISTA · ESPORTIU · GIRONÍ

SUMARI

CONVOCATORIA
LA FORTALESA FÍSICA
DEMATÍ D'HIVERN
LLIBRES
SANT PERE DE GALLIGANS
LA EPOPEYA DEL MONTE EVEREST
FESTIVAL ATLETIC
EXCURSIONS
NOVES
EXCURSIONS

Any VII

Gener de 1926

45

En l' Establiment de Novetats

DE

RAIMONDA CREUHET

Rambla Llibertat, 22. — GIRONA

Hi trobareu tots els utensilis necessaris al bon excursionista futbolista.

PREUS MÉS BARATOS QUE NINGÚ

Gran assortit en capells per a l' istiu i gorres forma esport
No deixeu de fer compres

LA LLUM DEL DIA A LA MA

S' obté mitjançant la làmpara i pila LOT, indispensable per la seva llum intensa en les excursions i viatges.

De venta a Girona en els establiments de JOSEP BOIX. — Rambla Llibertat, 15.

MANUEL DE-DEU. — Ciutadans, 11.

S. A. MAGALDI. — Argenteria, 9

«EL GLOBO». Progrés, 10.

Fixeu-vos amb l'autenticitat de la marca.

SABATERIA
AUREO MALARET

Calçats de totes classes
Ultimes novetats
Especials per a Futbol
i Excursionisme

GIRONA
Rambla de la Llibertat, 2

TALLER DE FUSTERIA
— de —

MIQUEL PELL
RIERA

Treballs i Construccions de totes classes

Pavo 8 GIRONA

HOTEL PENINSULAR

ANTIGA FONDA DE SANT ANTONI

TOTS ELS EXCURSIONISTES TROBARAN
AQUI LES COMODITATS I TRACTE DELS
HOTELS MES MODERNS

PROGRÉS. 5

COMERÇ DE QUEVIURES de totes menes

Especialitat en conserves i xocolates
per a excursions.

CRISTALL, PLATS I OBJEC-
TES PER A REGALS.

FRANCISCO GRUARTMONER
Santa Clara, 8. — GIRONA

EXPRES - BAR

DE

JOSEP ANDREU

INMILLORABLE
SERVEI DE
CAFES, LICORS
DE TOTA ME-
NA I REFRESC.

PORTAVEU DEL «GRUP EXCURSIONISTA I ESPORTIU GIRONI»

ANY VII

GENER DE 1926

NÚM. 45

ESTATGE SOCIAL: CORT-REAL, 7

CONVOCATORIA

El dia 21 de gener, a dos quarts de deu de la nit, en l'estatge social es celebrarà reunió general ordinària.

ORDRE DEL DIA:

Renovació de la meitat de la Junta directiva.

Discussió i votació del nou Estatut ⁽¹⁾

Estat de comptes.

(1) El projecte de nou Estatut estarà a disposició dels socis en el domicili social des del dia 10 al 20 de gener.

DELS TRES IDEALS DEL EXCURSIONISME

LA FORTALESA FISICA

Es aquest el segon dels ideals que havem senyalat a l'excursionisme.

Adquirir forces. Amagatzemar forces. Es una finalitat concreta, agradable i eficient. A la vegada ha d'ésser una finalitat generosa. Enfortint-nos físicament no ha de tenir solament un objectiu egoístic. Els homes d'intenses ideologies, com nosaltres, es deuen i es donen tots a l'esperit que mou llurs ànimes, que abrusa llurs fervorosos anhels, que arravata llurs pensaments i llurs sentits. Per això és que el perfecte excursionista si cerca en el esport un medi de propi millorament, aspira a coordinar-lo amb una resultant col·lectiva, procura harmonitzar-lo al ritme d'una finalitat que és expressió i compendi d'un afany genèric, aplicant al particularisme que és entre nosaltres primer article de fe, d'esperança i d'amor.

Si els soldats d'un Ideal tant august, es deuen totalment a Ideal que és llur bandera, no cal dir que totes les millores que persegueixin i totes les perfeccions que obtinguin han d'ésser informades pels imperatius que de l'Ideal derivin. Així doncs, la força física ha d'ofrenar-se amb cor devot a l'Ideal, pel triomf de la seva causa.

Pel triomf incondicional de la seva causa, tenim dit. Es la nostra divisa i ha d'ésser el motiu primari i virtual que ha de regir tota la nostra vida. Es la nostra prerrogativa, que ens diferència i ens separa de les colles avariades i nefandes dels misers concupiscents. Es la raó fonamental que regeix els nostres propòsits, que ordena els nostres moviments, que orienta les nostres passes, pel camí abrupte de la montanya del sacrifici que conté la terra promesa.

La força física pot contribuir, contribuirà, al triomf ideològic que ens proposem amb fermesa i convenciment. En definitiva cal pensar que la trista condició humana té i ha tingut en tots els temps i en totes les latituds, una raó suprema, maldament repugni a la causa del dret de la justícia. Aquesta raó suprema, perquè és la definitiva, la que no admet rèplica ni apel·lació, és la raó de la força. Estiguem segurs doncs, que els nostres suprens destins han de fonamentar-se i han de consolidar-se per la força dels nostres braços i dels nostres pits, sàbiament estructurats a un sistema de lluita i de disciplina col·lectives.

Ja veieu, companys, si n'és de preciós l'ideal del nostre enfortiment físic. Cal per tant, pensar-hi amplement quan sortim d'excursió pels nostres valls i montanyes. Allí, en la solitud serena i reconfor-

tant, la llibertat, senyorieja més que entre les misèries ciutadanes. Aprofitem-nos doncs, de les mans que tenim lliures al moviment físic i entrenem-nos per guanyar la fortitut necessària i per a que aquesta dongui un tribut fecund i abundant, quan unes batallades solemnes ens diguin a plena veu: Es l' hora del destí!

PONS

Dematí d' hivern

Un mantell de calitja s'és posat damunt la ciutat aixís que arriba la nit. A manera de llençol com si volgués abrigar-la i cobricelar-la contra els mals mals vents, s'exten damunt la vella Girona. Vista des del cim de les comes que la rodejen, sembla, la boira, un núvol que hagués volgut arribar-se'n fins a la terra i deixar caure damunt d'ella un ruixat d'humitat, per tornar-hi els vespres següents.

Al cim del barri de Pedret i assegut damunt d'una d'aquelles roques que semblen que estan jugant a l'aguait, mentres el seu cos està si cau o no cau i com si fossin al descobert degut a una grossa calxalada donada a n'aquell costat de montanya o com si un corc gegantí se l'hagués anat menjant durant anys i panys i no li haguessin quedat només que els ossos. En aquest joliu indret de Montjuic em trobo jo un jorn d'hivern al matí.

A mida que el dia avança, la boira va foment-se degut indubtablement als raigs del sol ixent que van plegant-la i deixan que's descobreixi el paisatge magestuós que forma la ciutat, la plana i les montanyes gironines.

Del bell mig d'unes teulades llustroses quan s'hi reflexen els raigs solars i negres o rogenques quan aquests es dirigeixen vers altres llocs, en suren dos cossos gegantins, de gesta noble i bèl·lica. A manera de fars que enfoquen els seus lluminosos raigs de llum cap al mar aixís que arriba la nit, aixís mateix els guaites de la ciutat escampen pels quatre vents, els seus raigs que son ací els sons de metalls de les campanes dels cloquers.

El Ter sembla una carretera de cristall on els aucells blancs volen pel cim del seu llit, bo i emmirallant-s'hi. Una petita barca romp el seguit d'aquelles llustroses aigües i deixa al seu pas una estela que poc a poc desapareix. Un llarg tren serpenteja mentres dona la volta a la montanya.

Al seu mateix peu s'hi troben una filera de casotes que semblen

d'un barri de pescadors. De tant apretades que's troben l'una sosté a l'altra. D'ellés, surt per la xemeneia un fum pobre, esllanguit, transparent, i que no triga a esborrar-se per l'espai.

Al fons, la ciutat nova s'escampa pel pla i d'entre mig també en suren petits guaites que no han crescut tan com els de la ciutat vella. A la planúria hi clapejen els pobles de Salt i Bescanó. També les masies agombolades de una a una o en grups de dos o més s'hi troben isolades. Els lladrucs dels gossos i el destraleig del llenyater, i el cant dels rossinyols arriben a oïrse des del meu paratge solitari. Una que altra volada de pardals i un ramat de xais i cabretes que s'enfilen pels serrats són els únics éssers que'm rodejen.

Al lloc més lluny, a l'horitzó, les muntanyes son d'una color blava. En el seu peu encar s'hi troba la calitja. Rocacorba es veu més massisa que mai i els seus cingles és distingeixen amb gran claretat. Darrera seu un tenyit blanquíssim de neu verge s'és posada a la falda dels Pirineus que la serva fins que els sols d'estiu les fon.

El cel s'és aclarit, la boira s'ha esfumat i la ciutat, i el riu, i la plana, i les masies, i les muntanyes es distingeixen clarament. El paisatge és grandios, admirable. Encar que l'hivern sigui estació de tristor, la Natura no per això ens ha privat que gaudíssim d'aquest paisatge d'una manifesta espiritualitat.

XAVIER VIGUE

Girona-XII-1925.

Llibres

GIRONA, per Carles Rahola

Acaba de sortir dels tallers gràfics d'EL AUTONOMISTA, acuradíssimament impresa i il·lustrada amb fotografies selectes de l'artista V. Fargnoli, la conferència donada per l'autor amb motiu del tercer Congrés de la Premsa Catalana-Balear celebrat a Girona en el mes de maig d'enguany. Honorant-se a sí mateix l'Excm. Ajuntament acordà la seva publicació.

D'aquesta manera serà permesa una difusió més considerable d'unes pàgines (seixanta) que són un breviari perfecte de la riquesa monumental de Girona, una guia espiritual on En Carles Rahola, amb passió d'enamorat i amb un estil clar, diàfan, a l'abast de tothom, dona el màxim relleu i suggereix tota l'amplitud de significació històrica, geogràfica i lírica de les joies artístiques de la vella i bella Gerúnda.

«Girona» serà, per cada gironí, un breviarí; per cada mestre, l'auxiliar més capaç; per cada pare, un inspirador excel·lent; per tot foraster, el millor guia.

Hom hi troba, en ordre cronològic descrits el «mur ciclopi», fonament de l'acròpoli gironina; els «sarcòfags romans» de Sant Feliu, mostrant-nos la transició entre les concepcions gentil i cristiana del món; «Sant Pere de Galligans», alçat en la Vall Umbrosa pels benedictins mig soldats i mig monjos, font d'inspiració inexaurible de literats i de pintors, dolç refugi que serva amb cura la Comissió de Monuments, en l'interior del qual es troba el Museu arqueològic amb una col·lecció notable de romanalles de l'art en les que «podrien estudiar-se diverses èpoques i reconstruir el passat d'aquestes comarques»; Sant Nicolau; l'ex col·legiata de Sant Feliu; els banys àrabs, la catedral de Santa Maria...

La significació i descripció de tot això és el llibre. I el llegidor més curiós que per a capir millor la producció vol copsar l'estat d'ànim, el punt de mira de l'autor, les seves qualitats espirituals, fàcilment hi veurà les d'una modestia, d'una companyia i d'una infanfilia plenes de simpatia, amarades per un sentiment viu de solidaritat humana en el temps i en l'espai i per un daler de pau i de llibertat universals...

M. SANTALO

D'aquest llibre que'ns parla el consoci Sr. Santalò, ens plau reproduir-ne una de les pàgines referents a

Sant Pere de Galligans

Durant un llarg període, des del triomf del Cristianisme amb l'edicte de Constantí, l'any 312, al segle X, s'aixequen a Girona alguns temples, dels quals no ha quedat cap rastre, fins que, acomplerta la Reconquesta, venen els benedictins, que representen ja un grau molt elevat de civilització. Monjos fundadors i colonitzadors, se dediquen a les pràctiques religioses, sense desatendre els treballs dels camps i la defensa dels poblats. Si el soldat romà ha construït la carretera militar que ens uneix amb la metròpoli, si el funcionari ens ha portat les normes del dret organitzat, adaptant-lo a costums ja establerts, els benedictins venen a posar els fonaments de noves organitzacions socials. Com els gentils de altres dies, ells també procedeixen de la Roma materna, però, en lloc de les àguiles, porten la creu. Un cop establerts aquí, anaran bastint, amb la protecció dels senyors del país, els monestirs romànics, prenent part molt sovint ells mateixos en la direcció i la construcció de les obres.

Del temps dels benedictins resta a Girona principalment el claustre de la Catedral, amb la torre anomenada de Carlemany, i el temple de Sant Pere de Galligans, alçat a la Vall Umbrosa—que així és anomenada en documents antics l'agencada Vall de Sant Daniel. Una bella tradició, mancada de base històrica, mes, potser per això mateix, secularment admesa, n'atribueix la fundació a Carlemany, el 772. En realitat, la primera notícia que hom en té és una escriptura del comte de Barcelona, Ramon Borrell, l'any 992.

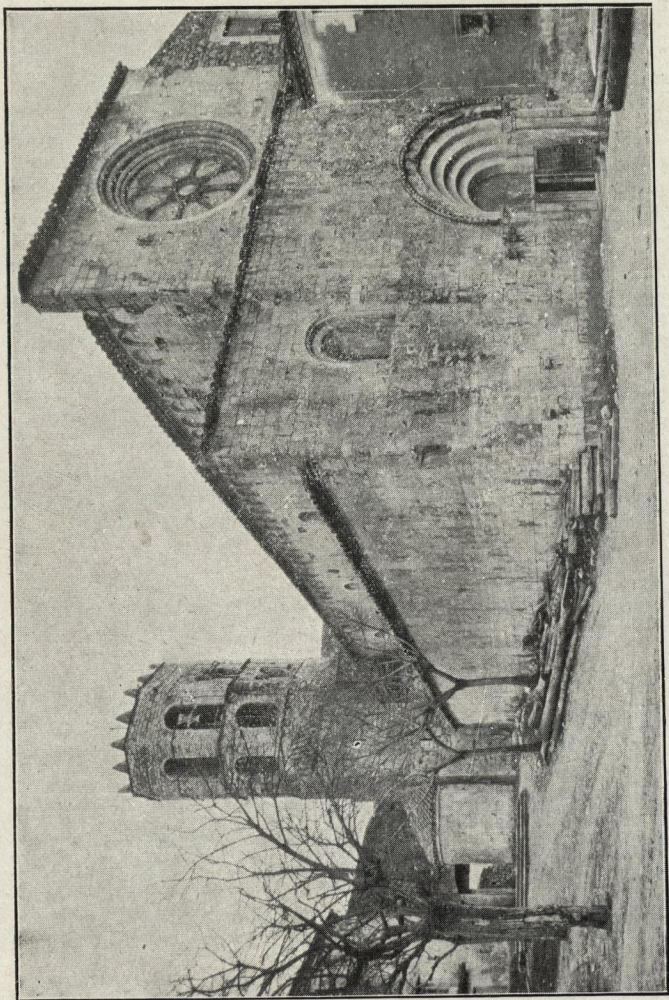
Peiò, deixant de banda l'origen i la història d'aquest monestir—coses aquí fora de lloc—, direm que l'església de Sant Pere de Galligans és notable sobretot pel seu claustre, la seva portada i el seu campanar. Bella i severa ensem és la portada, amb les seves columnes espirals o estriades, amb entrellaçat i capitells bàrbars. El seu campanar vuitavat, amb finestres semicirculars, damunt les quals corren petits arcs, forma, junt amb els de Sant Feliu i de la Seu, una de les més belles, una de les més típiques siluetes de Girona, potser la que, d'un quant temps ençà, més ha seduït els pintors, que, per més que repeteixin el tema, no l'exaureixen pas. Els tres absis semicirculars donen a aquest temple un aspecte de fortalesa, car, per les necessitats de la defensa, units amb les muralles, passaren a ésser torres de flanqueig, tal com avui hom els veu junt al feixuc portal on comença el camí de Sant Daniel.

El claustre és un dels més notables que ha deixat l'art romànic a la nostra terra; els capitells ofereixen una gran riquesa ornamental, amb representacions de l'Evangeli, tretes, segons han deduït alguns arqueòlegs, de Bibles romàniques catalanes com la de Sant Pere de Roda, anomenada del mariscal de Noailles, que es conserva a la Biblioteca Nacional de París. Els temes iconogràfics són: la fugida a Egipte, la visita de Santa Elisabet, el Naixement i l'Adoració dels Reis; costums típics de l'època: doncs dançant de cap per avall, entre majestuosos personatges; un bisbe oficiant davant l'altar; un noble amb bigoti exagerat i llargs cabells; una dona amb la túnica replegada a la falda, aguantant-se la cabellera; quatre homes amb un guerrer al mig i un home amb una creu de ferro sobre una ara portàtil; homes lluitant amb lleons, combinacions de sirenes, lleons i àguiles afrontades; capitells corintis, amb animals fantàstics, llaceries...

El temple, que s'estava construint l'any 1131, és de tres naus, il·luminat pel gran rosetó de la façana. Sostenen els arcs de la nau central alts pilars quadrats; les naus laterals són molt estretes.

Les famoses pedres calices de Girona alternen en la construcció d'aquesta església amb les pedres basàltiques dels volcans d'Olot.

Es un dolç refugi, amb el seu jardinet i el seu alt llorer solitari, el claustre de Sant Pere de Galligans, avui sota la cura de la Comissió de Monuments, que va salvar el temple d'una ruïna segura. A la galeria hi ha la part arqueològica del Museu: pedestals romans, capitells romànics, sepulcres hebreus, primitives imatges cristianes, doliums, làpides i molts altres objectes... Contemplant aquestes romanalles de l'art, se podrien estudiar diverses èpoques i reconstruir el passat d'aquestes comarques.

SANT PERE DE GALLIGANS. — CAMPANAR I FAÇANA

A la galeria superior atreuen tot seguit l'esguard del viatger curiós les col·leccions de vidres, bronzos, ceràmica i numismàtica emporitanes; escultures de Blai, Clarà i Claret; una taula italiana del segle XVI, on hi ha representada la Verge amb l'Infant, i algunes desferres de la guerra napoleònica: armes rovellades, tambors, trossos de bombes, el llit de campanya d'un general francès, i, singularment, un quadre en el qual apareixen retratats els supervivents gironins d'aquella gesta, cap a l'any 1970.

Un hom se sent atret per la figura d'aqueixos vellets auriolats de glòria—vertaders ornaments de museu, relíquies històriques, «supervivents»...—, les vides dels quals foren exaltades i embellides, en unes hores tràgiques, per una violenta ratxada d'heroisme que feia palpitant les banderes vivents en mig de la tempesta desfermada pels homes. Ells tenen per nosaltres una puixança evocadora que cercariem debades en els llibres dels fets erudits i dels historiadors notorials que saben el nombre exacte de projectils de tota mena que varen caure sobre la sofrida ciutat durant el setge. Aquests ancians que s'inclinen cap a la terra inexorable són el Passat, la Llegenda, la Història... I llurs figures, d'una asprosa majestat, perduran segurament àdhuc quan hagin desaparegut per sempre els darrers vestigis dels forts i les muralles, a les quals ells semblen eternament adherits, com l'eura que embolcalla, amorosívola, amb una estreta abrasada, com si vulgués protegir-les de tota malvestat, les ruïnes venerables.

NOTA.—El «Butlletí» donarà compte mensualment, dels llibres i revistes que s'enviïn a l'Administració, P. Cort-Real, 7.

La epopeya del Monte Everest

A medida que íbamos adelantando sobre las inmensas llanuras del Thibet, el más alto plateau de Asia, al pasar por las fortificaciones de los Lamas, penetrando en valles no habitados, adelantando paso a paso, acampando aquí y allá, hasta que finalmente llegamos al pie de los tremendos precipios del Everest, sitio jamás pisado por pie humano, en tierra completamente desconocida, en regiones creídas sagradas por los habitantes del Thibet y poblados, según ellos, por elementos fantásticos, diablos, hombres monos, etc., etc., siguiendo nuestra ruta compartiran también con nosotros las emociones de esta gran aventura que podemos llamar la más grande, para la conquista de la montaña más alta del mundo.

El escenario de esta aventura se encuentra en lo más desconocido y escondido del Thibet, el lugar más sagrado y mas misterioso de la tierra de los Lamas del Thibet.

Quiero hacer especial mención de uno de los mozos que acompañó nuestra expedición, el cual realizó la portentosa hazaña de emplazar un campamento a la imponente altura de 8.228 metros. La máxima altura del Everest es de 8.858 metros sobre el nivel del mar, y es necesario hacer la ascensión en pequeñas escalas, por lo que hay que emplazar los campamentos en distintos sitios, para que los intrépidos exploradores puedan revituallarse. Seis campamentos fueron construídos entre la base del glaciar principal y el punto más alto de la montaña. Antes de esta expedición, la altura mayor alcanzada por los exploradores fué de 7.314 metros por la expedición Thalían en Kashmir. Tanto los científicos como los simplemente aficionados, creyeron que éste era el límite que podía alcanzar la fuerza humana sin el auxilio del oxígeno.

A fin de poder llegar a la cumbre del monte Everest, se emplazaron una gran cantidad de campamentos a 609 metros de ella, pues el aire está tan enrarecido a aquella altura que los hombres sólo podían hacer jornadas de 25 metros por hora.

A la enorme altura de 8.228 metros se levantó un campamento por los tres únicos mozos que pudieron seguirnos de les sesenta que componían la expedición, los cuales pudieron resistir durante el día el peso de diez libras de carga que llevaban encima. Estos mozos pertenecen a Sherpa Nepalese y son quizás los más fuertes de la raza montañesa del mundo. Viven en los pueblos de Nepal, junto al Thibet, a 4.570 metros de altura y desde su infancia están acostumbados a llevar grandes pesos.

Hasta este punto el intrépido Noel, cuya valentía ha servido para que todo el mundo pueda admirar lo que representa una expedición como la que se organizó en 1924, para llegar a la cumbre del Everest.

FESTIVAL ATLETIC

El dia 6, festivitats de Reis, s'efectuà a Badalona una reunió atlètica, en la que hi prengueren part uns 15 clubs diferents. Entre altres hi notarem: Barcelona, Espanyol, Europa, Sans, Sant Andreu, C. N. Sitges, Badalona, Tagament, Tarragona, Sabadell, Ateneu Obrer de Barcelona...

Del nostre Grup hi col·laboraren: Simon i Taberner, 100 m. llisos; Ballestero, salts de perxa; Saliné, salts d'impuls i Pérez, 1500 llisos. Además, els quatre primers devien córrer els relleus de 400 m., que no fou possible per manca de temps.

L'organització d'aqueix festival fou deficient en extrem. No es notà en el transcurs de les proves cap mica d'ordre ni serietat. L'ordre dels resultats fou el següent:

Lluita a corda.—1er. Unió Sportiva de Sant Andreu i 2on. F. C. Barcelona.

100 m. llisos.—1er. Badias, F. C. Barcelona, 12 s.; 2on. Simon, del nostre Grup a un pit d'En Badias; 3er. Aixemeno, F. C. Barcelona, i 4rt. Taberner, del Grup. Hi prengueren part 6 concursants.

Salts d'altura.—1er. Olivella, Gimnàstic de Tarragona, 1 m. 67 cm.; 2on. Goicochea, Junior F. C. 1 m. 55 cm., i 3er. Saliné, del Grup, 1 m. 50 cm. Hi prengueren part 8 concursants.

1.500 m. llisos.—1er. Palau, F. C. Barcelona, 4 m. 17 s. 3/5; 2on. Folch, Gràcia F. C.; 3er. Vinadé, F. C. Barcelona, i 4rt. Anfruns, F. C. Barcelona. Hi prengueren part uns 12 corredors, sols l'acabaren 8, En Pérez del Grup entre ells.

Salts de perxa.—1er. Cubí, F. C. Badalona, 3'10 m.; 2on. Mateu, F. C. Barcelona, 2'90 m., i 3er. Ballestero, del Grup, que empatà amb En Mateu. Hi prengueren part 7 concursants.

Lleçament del disc.—1er. Hoppe, C. N. de Sitges, 36'40 m.; 2on. Llorens, Gimnàstic de Tarragona, 28 m. i 3er. Bru, Gimnàstic de Tarragona, 26'60 m.

Lleçament del martell.—1er. Llorens, Gimnàstic de Tarragona, 35'60 m. i 2on. Paz, F. C. Barcelona.

Entre les proves de lleçament del disc i salts d'altura, es va portar a cap una exhibició de gimnàs suec, a càrrec dels deixebles infantils que dirigeix el professor Camil Balat, del Ateneu Obrer de Badalona.

Dels nombrosos clubs que hi assistiren, sols conqueriren renom quatre o cinc, entre ells el nostre Grup que, defensat per entusiastes companys, passejà amb orgull el novell i gloriós penó de l'atletisme gironí per les florides planes dels camps de Badalona, donant el braç a les més importants societats atlètiques, capdavanteres de la nostra terra.

EXCURSIONS

Puigsacalm

Encara la grisa mortalla de la nit cobria completament la Terra, quan els autos que ens aconduïen lliscaren suaument sobre la fangosa carretera i deixaren a la Girona dels somnis, que es banyava magestuosa, en mig del so bronzejat de les campanes de la Seu. Dins del pit de cada hu, sentírem llavors batega

L'emoció que causa tota gran empresa al realitzar-la per primera volta, mentres, plens d'esperança, apareixia en els nostres llavis el dolç somriure del conqueridor.

Eren aprop de les 8 hores quan arribarem a Sant Privat de Bas. L'espessa boira que limitava promptament l'horitzó, ho mullava tot amb la seva crua humitat. Cercavem nosaltres un lloc per a resguardar-nos d'aquella freda mullena, quan la sort ens oferí un senzill porxo, que fou el superb palau on hi esmorzàrem. Allí, ens donàrem compte de que seria casi impossible el total escalament del Puig.

Seguidament, emprenguérem la marxa plens d'alegria i d'humor, mes, lo que ens omplí més de goig, fou el trovar, al cap d'una horeta d'ascensió, les primeres pannes de neu. Amb quina joia s'enfonsaven els nostres peus en aquelles bases de neu escalonades en la pendent de la montanya; aquestes semblaven, vistes de lluny, florides mates de flors blanques escampades barroerament, com si temessin pendre's una a l'altra, la seva fina pureza.

Seguírem vorejant el tortuós camí que ens adreà vers la capella-hermita de les Olletes, que és, com una mena de cova encaixada dins la ferèstega muntanya. La campana de l'hermita bogava bojament, empesa pels companys que tenien la dèria d'emmullerar-se, doncs, segons conta la tradició, el que eixa campana fa bogar, es casa en el terme d'un any. encara que, alguna vegada s'erra.

Reemprenguérem la caminada vers el cim de la cantelluda serra, quina blanca silueta no podíem definir bé a causa de la boira, que, com un mantell amorós, recobria el nostre espai fent impossible ovirar als pobles que, semblant ramats de xais, devien escampar-se sobre la planúria d'aquella atractívola comarca. El corriol que seguíem, vellutat de neu, ens feu palesar un espectacle ben vistós: l'aigua, que com fredes llàgrimes, regalimava cara avall de l'arrugada muntanya, al quedar glaçada, s'arrapava a la mateixa i formava pengolls de formes variades, que, al rebre la tèbia besada del sol, reflectien colors plens de vida, que donaven la sensació de rubís, esmeragdes i demés preciosos pedreria.

Aribàrem dalt la serra Magdalena; un vent huracanat espolsava dels arbres la seva freda mortalla i, xiulant com un mal esperit, feia rodolar les gastades roques i arreballava les soques dels arbres que febles, no posaven aguant al seu pas endimoniat, caient sens vida, després de lluitar heroicament, sobre la terra que havia sigut sòn breçol i que en avant seria el seu sarcòfag.

Tremolant de fret, ens refugiàrem en una casa que amb ruda franquesa ens fou oferta pels seus estadants; es una casa sola, que posada dalt la serra com un niu de règies àguiles, desafia valenta les tempestes de neu i de vent que contínuament la combaten com si la volguessin aixefar amb llur petja gegantina, encar que després, vençudes per l'home, es calmen, per renovar llurs atacs, amb un nou dalit i selvatge esbranzida. Allí, voltant la llar encesa que ens donava nou vigor, convinguerem en canviar l'itinerari: en lloc de montar el Puigsacalm, fariem via vers l'hermosíssim salt de Sallent, on hi seríem conduïts bon troç per un masover de serra Magdalena, i així, tal dit tal fet, emprenguérem de nou la ruta per un camí cobert de neu, lo que la feia més difícil, doncs hi era en tal abundància, que en alguns llocs ens cobria fins a genoll; i d'aquesta faisó seguírem

vorejant el cingle fins a la casa de Sallent, on hi fèrem un àpat de germanor, saborejant amb delícia la sopa que sortint del foc i a l'estil muntanyenc ens preparam, i allí de nou a l'escalf de la llar on s'hi retorciem els tions humits, deperterem amigablement sobre les belleses d'aquella excursió.

Devien ésser les 2 hores de la tarda quan emprenguérem la devallada pel «Camí de les escales», que bé mereix aquest renom, doncs com escala fantàstica baixa formant zig-zags encisadors per un imponent espadat de més de tres cents metres. Els esgraons són incrustats a la muntanya, siguent fets els uns per la sàbia mà de la Natura, i els altres per l'imitadora mà de l'home. Des de aquí, la vista que s'ovira és superba: les llàgrimes de les neus que al trovar-se s'ajuntaven i baixaven furioses de l'alterosa muntanya, es precipitaven pel cingle que semblava talment tallat a pic, rebotien sobre les roques i aixecaven arreu pilons d'escuma que baixava balancejant-se fins a trobar en el fons, el llit amorós on dormien ses numerosos companyes de pelegrinatge. Això, junt als innombrables pengolls de plaç incrostat a les roques, que contrastaven amb la grisa fosc de aquestes, i amb el vert virolat de les plantes, feien un cuadro d'una tal sublimitat de color que seria necessària una ploma d'or o d'argent per poguer-lo descriure d'una manera aproximada.

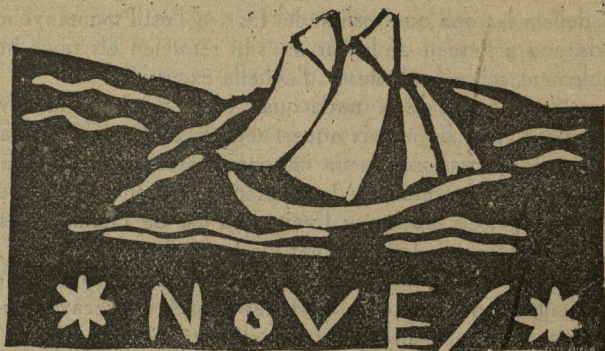
Fou tan gran l'emoció que experimentàrem davant d'aquell cuadro, on la Naturalesa s'hi mostrava tant senyora, que transcorrien els segons que ni menys ens en donavem compte i encara, quan ens en allunyavem, tornaven involuntàriament la testa, doncs ens recava en gran manera deixar aquell lloc, on la vida hi devia transcórrer dolça i suau.

Seguírem vorejant la riera que besava aquelles terres i fugia contínuament, ara amagant-se sota el brançatge, ara oferint-se a nostra vista amb la seva sublim bellesa, però sens que mai es parés la seva marxa, que seguia fins a trobar allà en la llunyania algun germà que l'acompanyava fins el mar, que'l bressava amorós i el besava com besa la mare a l'infantó esgarriat.

Devien ésser les 6, quan agafàrem de nou els autos per retornar a la ciutat gironina, que després d'una marxa excidentada vesllumarem al lluny: els llums elèctrics semblaven minses cuques de llum que volien trencar en và l'espesa boira que cubria a la ciutat, sols la silueta magestuosa de la Catedral es divisava sobre el blau-fosc de l'atmòsfera, com un sant, un creient, que dirigís els seus braços al cel, pidolant pietat pels fills d'aquí la Terra.

PUNXA

L'excursió al Puigsacalm, de la que ens parla el company Punxa, fou per demés concorreguda. Hi assistiren uns 30 socis i en quedaren del tot contents, proment molts d'ells, una nova visita a n'aquells llocs tan atractívol.

Es treballa activament per crear la secció dedicada al conreu de la cançó de la nostre Terra. Prompte passarà d'un mer projecte per convertir-se en una ferma realitat.

El passat divendres dia 1, festivitat de Cap d'Any, varen concórrer a la prova d'atletisme Jean Bouin, en calitat de neòfits, celebrada a Barcelona, els nostres joves atletes A. Pera i A. Pérez. Mitjançant el seu esforç, molt lloable per cert, arribaren a conquerir, tot i el curt temps de llur entrenament, envejables llocs, donant proveés paleses del renaixement atlètic que porten a cap els homes del G. E. i E. G. aquí a Girona. Aixís mateix el dia dels Reis col·laboraren al Festival Atlètic de Badalona els nostres atletes: Simón, Balletero, Taberner, Saliné i Perez, dels quals en parlem en un altre lloc.

Es suplica novament l'assistència dels socis a les tertúlies dels dijous en l'estatge social, per poguer enterar-se de les noves excursions que hi hagin en projecte i de la marxa de l'entitat.

EXCURSIONS

PROGRAMA D'EXCURSIONS PEL MES DE GENER

Dia 10 Excursió a Sant Miquel de Sosterra.—Itinerari: Breda, Arbucias, Sant Hilari Sacalm, Sant Miquel, Ossor, Anglès i Girona.

Sortida a les 5 hores del matí de l'estació M. Z. A.

Retorn a les 9 hores del vespre amb el tren d'Olot.

Pressupost, 6 ptes.—Minestra pel jorn.—Vocal, X. Marcet.

Dia 31 Excursió a Nostra Dona del Mont.—Itinerari: Besalú, Beuda, Sous, Monestir del Mont. Tornada per allà mateix, fent parada a Besalú per admirar les obres arqueològiques d'aquest poble.

Sortida a les 4 en punt del matí amb auto de 20 places, de la Plaça de Vi.—Pressupost, 8 ptes.—Minestra pel jorn. Vocals, J. Martí i E. Adroher.

NOTA.—Cal entregar en el moment de l'inscripció 5 ptes. L'inscripció es tancarà quan les places siguin cobertes.

AGUSTI GALLOSTRA

SASTRE

Besadó, 2 -- GIRONA

EL GIRONÈS

Estudi geogràfic de la nostra comarca amb il·lustracions i plànols

PER EN

M. SANTALÓ

De venta en les principals llibreries al preu de 3'50 ptes.

FUNERARIA MODERNA

DE

NARCIS PELL

BAGULS — CORONES — ORNAMENTS — DESINFECCIONS —
LLISTES DE VEINS COMPLERTES — SERVEI DE DIA I NIT.
FUSTERIA I EBANISTERIA — CONSTRUCCIO D'OBRES —
CONSTRUCCIO I REPARACIO DE TOTA MENA DE MOBLES
PREUS MODICS

Despatx: Cort-Real, 8-GIRONA-Tallers: Portal Nou 7

PERRUQUERIA

— de —

Ramón Carbó

Carrer del Progrés (Nou)

GIRONA

Es el millor establiment d'aquest ram, tant pel seu confort, neteja i elegància.

¡Esportius: aneu-hi tots!

ARTICLES FOTOGRAFICS

Assortit complet
en aquest ram : :

—
Drogueria

JOSEP M.ª PEREZ XIFRA

—
Abeuradors, 2
GIRONA

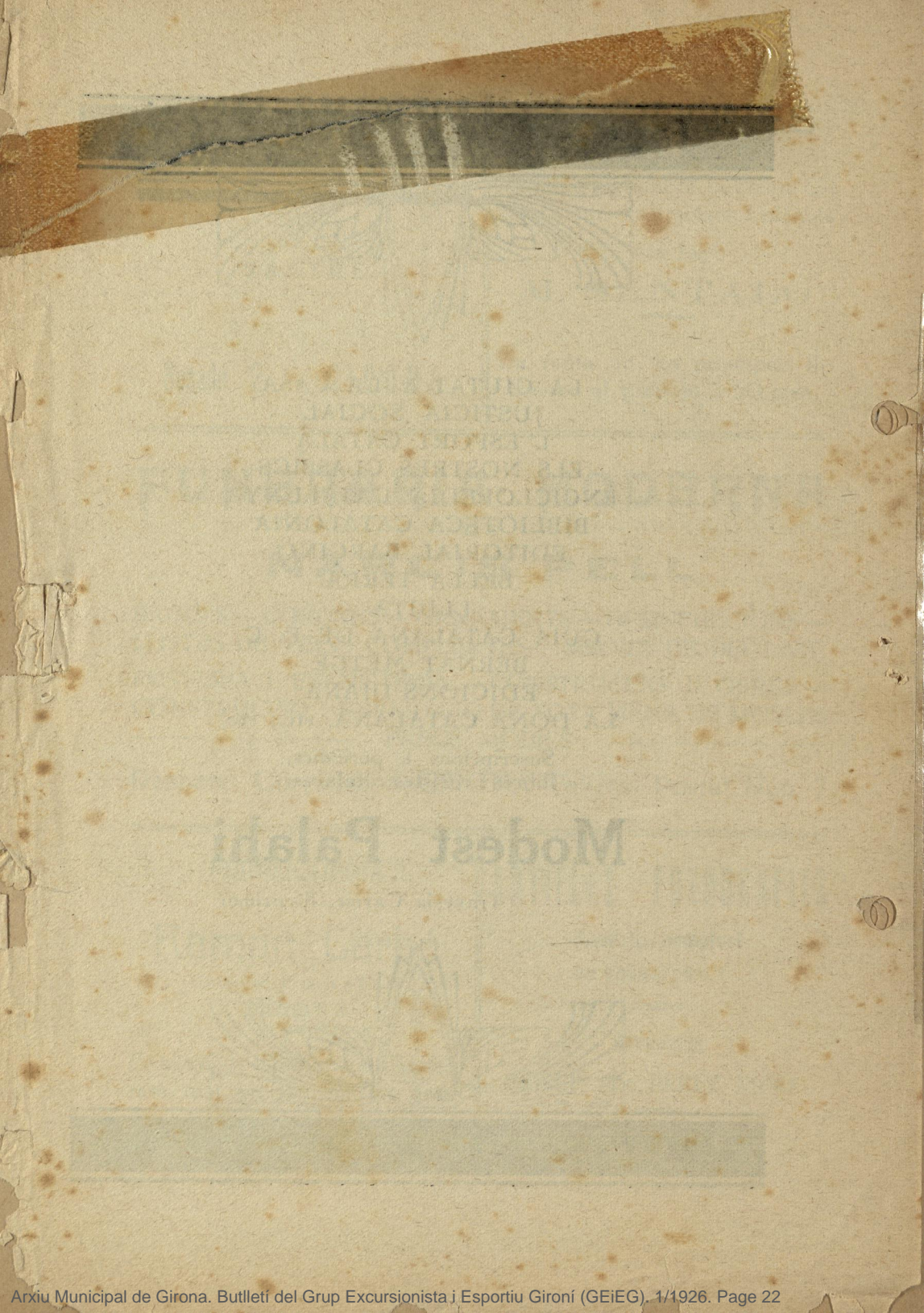
LA CIUTAT & LA CASA
JUSTICIA SOCIAL
L' ESPORT CATALÀ
ELS NOSTRES CLASSICS
ENCICLOPEDIA CATALUNYA
BIBLIOTECA CATALONIA
EDITORIAL BARCINO
BELLA TERRA
LLUITA
GUIA CATALANA DE F. C.
BERNAT METGE
EDICIONS DIANA
LA DONA CATALANA, etc., etc.

Suscripcions a periòdics,
llibres i revistes catalanes:

Modest Palahi

Travesia Carme, 8 - primer.

Modest Palau